

Csontos Márta
Virágmagok

Valaki kimentett benneteket
a szél üregeiből, kiszakított a
folyondárok karjaiból, csőrében
vitt ismeretlen helyekre, hogy szét-
szóródjatok és sokasodjatok mindenütt
még a Nagy Szürkület beállta előtt, hogy
felnyíljon szemetek a félálomból, s érezzétek,
eljött az idő, nincs már több várakozás,
fel kell készülnötök gyorsított maturációra.

Most már nem kell nektek szakértő
Isten szavainak tolmácsolására, emelt
fővel foglalhattok helyet az áldozati oltáron,
hol az illat hullámain szépségeitek visszaszáll önmagába.

Ki adta nektek a tudást, ki mondta meg nektek,
hol kell felszakítani a kényszerzubbonyt, hogy a
szürke homok alatt rátok találjon a nyár fény-lapátja?

Engeditek, hogy vékony, tüzes ujjaival belemártsa
testetek a felforrósodott csend matériájába.
Nincs veletek senki más, csak a burokrepesztés
szakértője, a nagy Mennybéli Kertész, ki megengedte,
hogy születéskor belenézzetek aurájába, s összegyűjtsétek
a színeket, s készen álljatok a végső orgiára.

Most itt várom nap mint nap, hogy krém-fehér
arcotok egymáshoz szelídülve szent ikont fessen
a megvilágított ég aljába.

Együtt várom veletek, hogy kivirágozzanak a kövek,
hogy birtokba vehessétek Isten asztalát.

De napnyugtakor majd ti is visszakülditek gyermekeiteket
a Nagy Gyűjtőhelyre, a kiindulási ponthoz, hogy ismét
és sokadszor helyreállhasson az eredeti rend.